

אחד מת. לפני זה זרק לשני חומצה בעין

מנות כל צופה עיקבי של תוכנית הרסלינג (ההיאבקות). סוגי ברגר, בת 16, מאוהדי ואך אריק בארץ: "כריס אדמס בא מאנגליה, הצטרף לוואריקים ונלחם איתם. כולם האבו אותו. יום אחד הוא הרביץ סתם לאחד האחים. אז כרוו שהפטיקו לאהוב אותו." פרשנים יורעי דבר אומרים שכריס

לאחר שבועות של טיפול אינטנסיבי התאושש כריס וראיתו שבה אליו. אמר כריס, לאחר מותו של ג'ינו: "הכל לי שג'ינו מת. אילו נשאר בחיים, הייתי מוציא לו ערב-ערב את הנשמה בזירה." צופיה הישראלים של תחנת הטל-וויזיה מידל-איסט עקבו בדריכות אחר המאורעות המטערים. לא רבים

ב'ינו הרננדרס, ענק שרירי, יפה תואר, בעל חגורה ענקית וגלימה אה-לה-סופרמן, עמד בעיניים מזרות-אימה, כשזיק של טירוף מרצד בהן, והתזז כלפי הקהל צמאה-הרם, שגעש סביב הזירה: "איי אם דה צ'מפיון! (אני האלוף!) איי אם דה צ'מפיון! איי אם..." באותו קרב רבת-הפכות נלחם

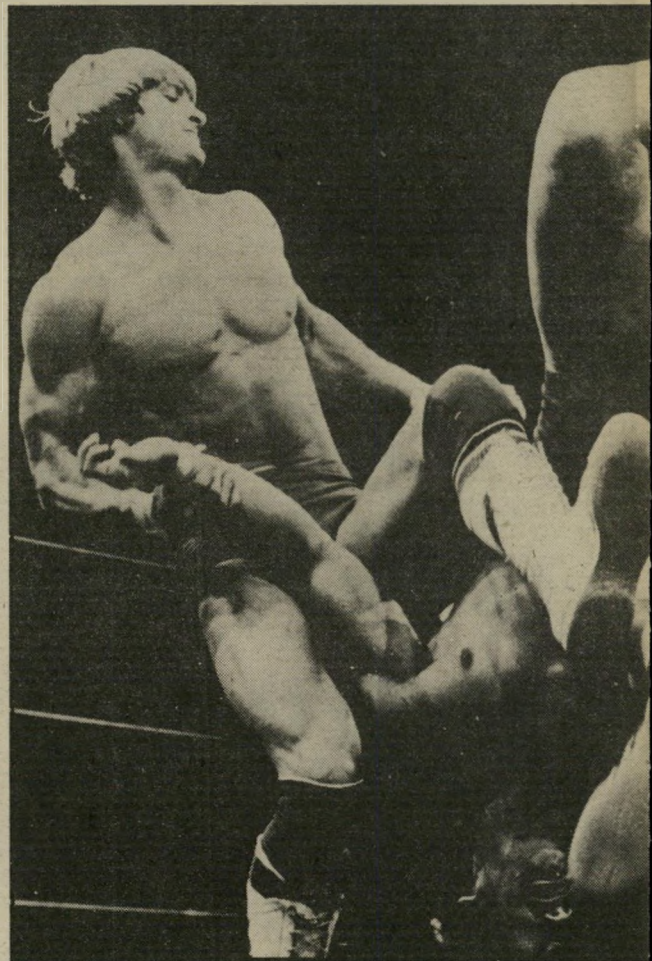

קווין ואן-אריק בפעולה מעריצים, שומרים, שוטרים ובלשים

להוציא את

לא היה שבועי-ציון מהיותו צל של הוואן-אריקים. דפי ההיסטוריה, כפי שנרשמו על-ידי מפיקי המופע של כריס בארץ, נותנים אינפורמציה מפורטת יותר: הקרב המכריע, שבסופו נטש כריס את בני מישפחת ואן-אריק, נערך בין כריס אדמס וקווין ואן-אריק נגד ג'ינו הרננדרס וג'אק דה סנייק (הנחש).

סטלה מיי התערבה במהלך הקרב, כדי לעזור לכריס, אך בכך היא הזיקה לו בעקיפין והתוצאה היתה הפסדו של כריס וקווין. כריס הוציא את כעסו על סטלה בהחלטיות גמורה, וכאשר הוסיף גם גרי, אמרגנו של כריס, את זעמו על סטלה, התערב קווין ואן-

הנשמה!

כריס אדמס וקווין ואן-אריק אלימות! כוח! גבריות! נצחון! דם!

הסעיף, תעסוקה בשעות-הפנאי של כל הוואן-אריקים: "ניקורים בכת-יחוד לים ומי-בצע-התרמות לילדים חולים." כשיצא קווין בפעם הראשונה לאכול בכיכר-נמיר, על שפתימה של תל-אביב, עטפו אותו המעריצים באהבה. רק במאמץ משותף הצליחו השומרים שלו, ביחד עם שוטרי מישמרה-גבול, מישרת מרחב-הירוקן ובלשי המרור המרכזי לשחררו מידי אוהביו, שנהרו לאחר מכן בהמוניהם להופעות בהיכל יד-אליהו.

אבל משום מה נראית גם המציאות הזאת כהמשך של השואו. היא מגבירה את המתח והדרמה, מחדרת ההבדלים, מוסיפה כותרות לעיתונים, נותנת לכל המעריצים עניין לענות בו והעיקר — היא טובה לעסקים. כל העולם במה — לא רק האמלט יודע זאת.

שקלים

בחשבון הבנק

כ שקווין ואן-אריק בא לפני כי שנה לישראל, ביקש המתאבק הפופולארי, השולח לא אחת את יריביו למחלקות האורתופדיות בכת-יהודי לים, לבקר במחלקת-הילדים באחד מבתי-החולים בארץ. בתוכנה שחולקה או לבאי מופעי-היאבקות ובה תעודות-הזהות של המתאבקים המשתתפים. נרשם תחת

אריק ופצע את גרי. במהלך התיגרה הזאת בעט כריס בקווין את בעיטת הסופר-טיק היי-חודית שלו. הקהל הנועם החל קורא לעברו "בוגר" וכריס לא נשאר חייב: "אתם הבוגרים", זעק, "אתם מעריצים את בני ואן-אריק, אז הרי לכם: קבלו אותם לכרכם! אתם ראויים האחד לשני!"

זה סיפור קלאסי. "הרע" מכה אשה, דבר המנוגד לחלוטין לכל כללי האתיקה הגברית. האביר הטוב מתערב ומכה את הרע, והרע מכה גם אותו. ולקינוח, כדי להוסיף שמן על המרורה, הוא גם מעליב את הקהל. מה צריך יותר מזה? ההתרחשות נשמעת כמו העתק של מלוראמה מוכרת, אבל הפעם זאת לא היתה הצגה, זאת היתה מציאות. כריס נפרד ממישפחת ואן-אריק לתמיד, ובכך העלה על מיצחו אות-יקין.

מהם הצטערו על מותו של ג'ינו, אף על פי שהיה צעיר יפה. בעל מיבנה גוף מעורר-התפעלות. כי ג'ינו היה שייך ל"רעים". הוא היה בין הבולטים שבין הרעים, אם לא הרע הראשי. גם כריס אדמס שייך ל"רעים". עתה, עם מותו של ג'ינו, ירש את מקומו בצמרת בני-החושך.

שמן

על המדורה

ב'ן מתאבקי ההאבקות החופשית (קצ'א) אפשר למצוא בקלות בריות שמנות ומכוערות היכולות, על פי מראן, למלא ביתר הצלחה את תפקיד הרע, ובכל זאת את כריס אדמס אוהבים לשנוא. למה? משום שהוא קרא תיגר על "הטובים", בני מישפחת ואן-אריק. ואת הסיפור הזה יכול לצטט בנאי

הרננדרס נגד ה-ראדס בלונדי, בעל עיניים מטורפות לא-פחות ופה שהפיק מדי פעם צווחות-קרב מקפואות-דם. על הזירה ומסביבה כמו השתחררו מכלאן חיות-טרף מורעבות וחגגו באקסטזה של שיחור-ייצרים: אלימות! כוח! גבריות! ניצחון! דם!

כל אחד לחוד וכולם ביחד היו שמות המישחק הזה, ששיחקו שני הגברים, בשיתופו המלא של הקהל. לבסוף נפל ה-ראדס הבלונדי מובס ורפוי. גם הקהל קיבל את שלו וצנח יגע ושבע על הכיסאות. האורגיה נגמרה. ג'ינו הרננדרס הוכרו המנצח. חודשים אחדים לאחר מכן נמצא ג'ינו מת בכביש צרדי בדרך לביתו. מותו נגרם משטף-דם פנימי מוזעזע-י מוח. כתוצאה של קרב זה עם כריס אדמס. במהלך אותו קרב גם איבד ג'ינו את קורדיווה והטיל בפניו של כריס הזמור כימי שגרם נזק קשה לעיניו, ורק